

2465 2. Beh. af Forfl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1876 til 31. Marts 1877. 2466

paa, at det, efterat man maatte efter en Del ubehagelige Erfaringer, havde fundet, at det var ønskeligt at stille Theatret under lidt fastere Forhold, i det Mindste for en vis Tidsperiode, havde viist sig, at Theatret havde arbejdet saaledes, at medens det tidligere kun havde en Kapitalbeholdning — hvilket Udtryk jeg foretrækker, da en Reservereserve for Theatret slet ikke fandtes — af 50,000 Rd. vorede Beholdningen op til at blive 150,000 Rd., ved Ugangen af det sidste Aar, hvilket altsaa var et overordentlig godt Resultat. Den ærede Ordfører kunde strengt taget heller ikke gjøre nogen Indsigelse derimod, men foretrak at gjøre en Ekstension, hvor jeg meget imod min Villie maa anse det for min Pligt, et Dieblit at følge ham. Han fandt, uden at det er mig klart, at det stod i nogen naturlig Forbindelse med Spørgsmaalet, at dette kunde være en passende Leilighed til at forklare, hvad man i sin Tid ved Ordningen i 1870 havde ment angaaende det eventuelle Overskud, som Theatret kunde indvinde, og Forklaringen gik da ud paa, at, hvad der kom ind, skulde ligge saa sikkert, som om det laa i en Kasse, vi selv havde Nøglen til. Jeg vil nu paa ingen Maade forsværge, at den ærede Ordfører jo kan have sagt dette, thi han har sagt forskrækkelig mange Ting, især i en tidligere Tid, hvoriblandt vel ogsaa en Uttring som denne kunde befinde sig, men jeg vil paa det Bestemteste benegte, at der ved Afgjørelsen i 1870 forelaa det Allermindste, som viiste, at det var Formaalet. Den ærede Ordfører kan ikke saaledes identificere sine Tanker med Thingets og med Regjeringens. Selv om han udtaler Noget nok saa stærkt og nok saa kraftigt, er det ikke sagt, at Thinget, endfjælgelig Regjeringen, er enig med ham deri; det er hans rent individuelle Opfattelse, og han har ikke Ret til at udgive den for mere. Jeg tør sige, at det er aldeles evident, at noget Saadant ikke var Meningen. Det, der laa for, var, hvad der tydelig kan paavises, at man vilde bringe det dertil, at Theatret fik en femaarig Periode, i hvilken det kunde virke med betydelig forstærket Kraft, derved, at det var sikkert paa i 5 Aar at faae 50,000 Rd. aarlig, og at man — hvad jeg ogsaa senere fik Leilighed til at udtale som Minister — ikke var nøbtaget til i det ene Aar at bruge, hvad man havde mere Brug for i det følgende Aar. At den store Fordel, der skulde opnaas ved Ordningen, var, at Aarets Overskud ikke skulde faa at sige lægges under Naas og Luffe, hvortil den ærede Ordfører eller Thinget havde Nøglen, fremgaar ogsaa deraf, at man, medens

der fort før den omtalte Ordning fra Regjeringens Side fremkom et Lovforslag om at ordne hele Forholdet for et Tidsrum af 10 Aar paa andre Betingelser, hvori var indbefattet Bestemmelser om en Reservereserve tilligemed nærmere Regler om, hvad der deraf kunde anvendes uden nogen Bevilling af Rigsdagen, lod denne Bestemmelse om en Reservereserve ligge uden for Ordningen i 1870. I 1870 optog man ikke Andet, end hvad der staar i Theaterloven og Finantsloven, og den ærede Ordfører vil forgjæves lede efter Bestemmelser om Noget, der kan kaldes en Reservereserve. Tanken var, hvad en nærmere Undersøgelse vil vise, ganske vist den at skaffe Theatret Betingelserne for en mere kraftig Virksomhed, og det var ganske vist denne Omstændighed, der bidrog til, at de gode Resultater bleve naaede, ogsaa i finantsiel Henseende. Nu vil den ærede Ordfører naturligvis sige: Ja, men hvor bleve da disse Penge af? De bleve jo aldeles borte! Dertil svarer jeg naturligvis, at det er en Bemærkning, som tilfyneladende kan være slaaende, og som paa visse Steder kan gjøre Lykke, men paa den anden Side veed den ærede Ordfører dog saameget, at Pengene ere anvendte til saadanne Gjenstande, som vedrøre Theatrets Drift og Scenens Behov. Betsbet er altsaa i Virkeligheden blevet anvendt netop til det, som det var tilsigtet at anvende det til, dengang det blev opsamlet. Det maa nemlig bemærkes, at i den 5aarige Periode, for hvilken Bevillingen var given, netop indbefattedes det Aar, da Theatrets Drift skulde foregaa i det ny Theater, og det er da en Betragtning og et Argument, hvortil jeg tror, enhver Billigtænkende vil slutte sig, at man i Løbet af de 4 Aar søgte at begrænse sig saameget som muligt med Hensyn til Anskaffelse af Dekorations- og Garderobegenstande, navnlig fordi man maatte forudsætte, at der i det sidste Aar af Perioden vilde komme overordentlig stærke Fordringer om saadanne Gjenstande. Dette er i Virkeligheden Historien og Karakteren af det Kapitaloverskud, der kom tilstede i den 5aarige Periode, og jeg tror, at denne i højeste Grad maa siges at have fyldestgjort sit Formaal, naar det er lykkedes at bringe det til det Resultat, at man ikke alene havde gennemgaaet de 4 Aar i det gamle Theater, men ogsaa har skaffet tilveie, hvad der behøvedes til Driften i det ny. Naar i Forbindelse hermed selve Theaterbygningen er bragt paa Dntale og navnlig Spørgsmaalet om Betalingen af Gjælden, er det et noget tilsvarende Forhold. Ligesom det ved Hjælp af Theatrets opsparede, og netop i det Diemed opsparede, Betsbet var lykkedes